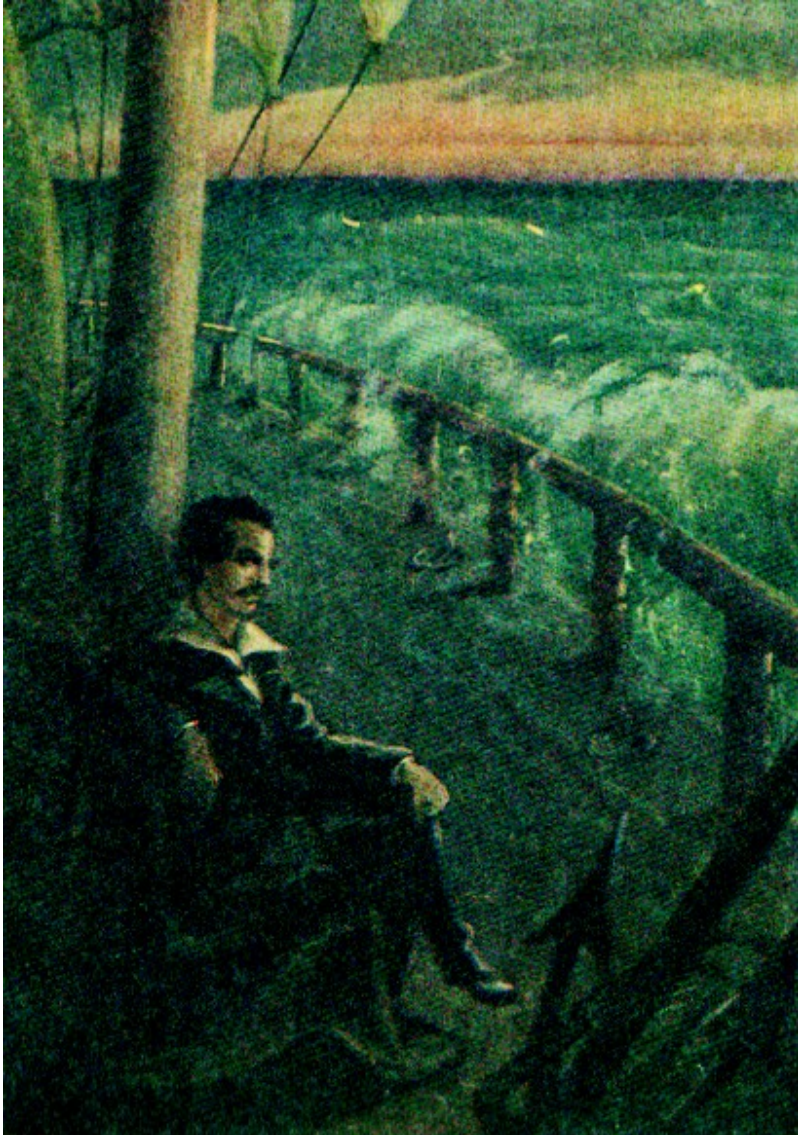

Тамара СЕНІНА

Здавалося б, під час жорстокої російсько-української війни, яка триває в Україні з 2014 року, не зовсім вплітаються поетичні рядки нашого співвітчизника, юного Юліуша Словацького, написані в першій половині XIX століття... І, все ж, презентуємо їх. Вірш, написаний поетом під Новий рік, 26 грудня 1826-го, переповнений особливими почуттями до дівчини, Людвіки Снядецької, образ якої проніс у серці до кінця своїх днів.

Отже, тема Любові ніколи не була відкинutoю людством. Ці почуття і нині додають сил українським юнакам у двобої з ворогом. Як у Юліуша колись, так і в Героїв нашого часу, відповідно до обставин на бойових позиціях війни, також відбуваються мінливі перепади

в настрої. То романтичні, що піднімають аж до небес, то приземлені ракетами і снарядами, думками гнітючими про життя, котре нібито минає. Гарячі почуття до своїх коханих юнаки проносять крізь запеклі бої до короткочасного перепочинку в окопах, у бліндажах, де народжуються і їхні думки, подібні віршам Словацького про велику Любов – про потаємне та Вічне...

Юліуш СЛОВАЦЬКИЙ

НОВИЙ РІК

І рік минувся так, як снів щезають чари,

І блиски юності стьмяніли в нім, заснулім;

Коли нас чорні окривають хмари,

Що нам по згаслій лампі, що нам у тім минулім?

Однак з минушини та мить щаслива блиска,

Вона не пропаде у хвиль нуднім потоці...

Хоча вона ген-ген, а смуток надто близько,

Вітай мене із миттю щастя в збіглім році.

Все пам'ятаю: над струмком, на дереві похилім

Сиділа ти, звела в задумі чорні очі,

І вереск пломенів в тугій косі дівочій,

І запахи квіток несли вітри, як хвилі.

Дивився... Надивлявся... Млів у самозгубі.

І серце моє билосся в тяжкім подвійнім колі.

Я голову згубив в отім небеснім шлюбі –

Вітай мене хоч з миттю щастя в моїй долі.

.....

Вже Новий рік спішить... Відвідай ту місцину,

Де радість я пізнав і смуток, і гірке кохання.

Побачиш чистих вод срібляно тихе колихання.

Побачиш гай стрімких смерек і вересу пахку долину.

Побачиш – що ж, і чуле серце скрушно заригає, –

Що ж! Привітай мене хоча б на гробі у моєму краї,

З життям розстався я, розстався я з терпінням.

Та може... але що ж у голові моїй снується!

Та може прийде дівчина в ту тиху самотину.

Натхненням приязні хай тільки то зоветься –

За нею припилюй в ту золоту хвилину:

Та може при гробку зупинить кроки милі,

Та, може, навіть і сльоза у юнім оці заясніє...

Ах! Отоді вітай мене, вітай хоч на могилі

Їх здійсненням моїх бажань, що вищі за надії.

26 грудня 1826 р.